

“העולם הזה”, שלא היה צד בעניין, גינה מאמר זה — וזכה מייד לתגובה מידי סילבי כי קשת בסיגנון דומה. כדי לשים מחסום בפני שיטה חדשה זו של נקמה אישית מרושעת, רואה “העולם הזה” חובה ציבורית בפירסום המאמר הבא — שנועד לגלות את שורשיה, מניעיה ו- סכנותיה של תופעה זו.

לפני חודש פתחה סילבי קשת דף חדש בעיתונות הישראלית. במאמר ארסי, שלא היה לו תקדים ב- רישעותו, התנפלה על אשה מסוימת, ונקמה בה נקמה אישית רצחנית. הקורבן לא היתה אישיות ציבורית, והמאמר לא היה בגדר רכילות. היתה זאת השמצה לשמה — מחושבת ותכליתית. דקירת עקרב.

סילבי קשת: שלב אי

“כל המצאותיו של אדם הן נכונות. את יכולה להיות בטוחה בכך.”

(גוסטב פלובר במכתב ללואיז קולה.)

“הרעל הוא הנשק של הפחדן.”

(פינאס פלטר)

ב גיל 16 לא היתה חיה שניידר נערה אשר נערים משתגעים אחריה. והיא ידעה זאת.

זעירה. השנה היתה 1946, שנת הסלמה, ובשיא סולם הביקוש עמדו החבר'מניות, נערות שופעות חיים, בעלות יופי טבעי, שערות גולשות, עיניים גדולות ועליזות.

חיה שניידר הקטנה היתה ההיפך הגמור מכל אלה. פניה היו חסרות-עניין, עיניה קטנות, רגליה קצרות. ובעיקר: היא היתה שמנה מעל לכל מידה.

מה עושה נערה בגיל זה, כשהיא מרגישה את עצמה “בחוק”? כאן פועל המכניזם ההגנתי של הטבע האנושי. היא יכולה לשכנע את עצמה שבכלל לא איכפת לה מה קורה בחברה, מה חושבת החברה עליה. היא יכולה להתבודד, להיות מופנמת. היא יכולה אפילו להמציא לעצמה אישיות דמיונית חדשה.

חיה שניידר הקטנה והשמנונת מחיפה עשתה את כל אלה. היא המציאה נערה אחרת.

עורה לה בכך העובדה שבטבעה היא נולדה, נתן לה אביה, דויד שניידר, שם פרטי לועזי: סילבי. בבית הספר עורר שם זה לעג, ועל כן הסתפקה בשם עברי פשוט יותר: חיה.

אבל בהדרגה המציאה חיה האמיתית את סילבי הדמיונית: נערה שהיא בעצם בכלל לא ארצישראלית, כמו החבר'א הפשוטים שמסביב. היא בכלל צרפתייה. היא נולדה בצרפת. היכן? בעיר ליל. איך זה? הוריה גרו שם, לפני שהגיעו לארץ, בדרום מרג'ניה.

המריצה את המלאכה הדמיונית מכת-גורל, שירדה עליה בבית-הספר היסודי כל ישראל זכרים (אויאנט), בו שפת-הלימוד היא צרפתית. היא נאלצה להפסיק את לימודיה אחרי שבע כיתות, מפני שחלתה בדלקת פרקים קשה, והיתה רתוקה למיטתה במשך שלוש שנים, כשהיא כימעט משי-תקת. השנים עברו עליה בקריאת רומאנים — את הדפים היתה הופכת, לדבריה, בסנטרה ובלשונה — כיון שלא יכלה להזיז את ידה. בכך הסבירה שתי תופעות פני-יולוגיות: לשונה התארכה בצורה בלתי-רגילה, דבר שהיא מתגאה בו, וסנטרה קיבל מיבנה מיוחד.

תלמידה הרתוקה לביתה, כאשר כל חברותיה מתחילות להתערות בחברה בשנות-ההתבגרות, מוכרחה לסבול מטראו-מה קשה. אצל חיה שניידר הביאה טראומה זו לשיכלול עולמה הדמיוני, להודעות מוגברת עם גיבורות הרומאנים הצרפתיים שבהם היתה שקועה.

כך נולדה סילבי הצרפתייה, הנמצאת מאונס בארץ, הרואה את הגנייבס העלובים ממרומי הצרפתיות, תר-בוטה האמיתית. הברחון המכוער לא הפך לברבור. אבל הוא המציא לעצמו מסיכה של ברבור.

השפם של

המס-פא

ב שהגיעה חיה שניידר לגיל 18, פרצה מלחמת-השיחור. כמו כולם, התגייסה לצה"ל. כמו כל החיפאים נשלחה לחטיבת כרמלי.

הענקית

בעוד הזוג הצעיר שוקע בחיים אפרוריים, טיפחה האשה הצעירה את הלומותיה הכמוסים והחשאים. היא ידעה שהיא נועדה לגדולות. אבל היא לא ידעה אילו גדולות. חיי-המשפחה שיעממו אותה. בעלה למד בטכניון, והיא גרה עימו בחדר קטן בדירת הוריה. במשך שנים קראה רומאנים צרפתיים, ובדמיונה הצטיירה בעיני עצמה כאחת הגיבורות של רומאנים אלה, האשה הפאטאלית, המטופחת, שופעת-התרבות, שגדולי המדינה מחזירים אחריה וחוששים מפני הסאראקאם הקטלני שלה, והנה היא נשואה לבחור נוח לבריות, מהנדס-מכונות, שתקן ומאוזן, שלא רצה אלא לחיות חיי-משפחה מסודרים.

בשנים ראשונות אלה חלה התמורה הראשונה בדמות האשה. קודם כל, צורתה החיצונית השתנתה כליל. היא חדלה להיות שמנה, רזה להפליא. היא לא הפכה לנערה יפה — מיבנה-גופה ותו-יפניה לא איפשרו זאת. אבל אי אפשר היה עוד להכיר בה את הנערה השמנה מלפני חמש שנים, שהופיעה בתצלומי אותה תקופה.

באותו זמן גם נעלם סופית השם חיה. היא הפכה סופית “סילבי קשת” — שם שצילצל כפסבדונים, אך היה אמיתי בהחלט.

מאדאם בובארי

מרחוב גורדון

ב שנת 1962 הופיעה במערכת העולם הזה נערה נמוכת-קומה, שהיתה שונה מאד מסדרת נערות-הזוהר שעברו במערכת וביקשו להצטלם. סילבי שמעה שהתפנה

סילבי קשת: שלב ב'

בשביל נערות רבות כמוה, היתה מלחמת-השיחור גם שיחורר אישי. הנערות התערבבו בין החבר'א, קיבלו ביטחון עצמי, התגברו במהומה הכללית על תסביכים פרטיים.

לא כן חיה שניידר השמנונת. היא הביאה את תסביכיה למחנה, ושמרה עליהם היטב. כגודו משכה הנערה הבלתי-בולטת את השומת-הלב רק בשל תכונה אחת: כשמישהו היה משמיע בנוכחותה הערה גסה, רומז רמז מיני כלשהו, או אף מפליט סתם מילת-גידוף ערבית — היתה חיה מסמיקה כעגבניה ובורחת כדי להתלונן.

להתלונן בפני מי? בפני המס-כפים הגסים? המס-מם המ-זלול והמקלל? לא, אל המס-פא, השקט, הסולדי, בעל השפם הגברי: צבי קילשטוק.

שמנה

הופכת רזה

כך נולדה התקשרות, שנסתיימה בנישואין. חיה העמידה תנאי: “לא אתחתן עם שם כזה!” צבי חיפש ומצא שם חדש: קשת. הוא בחדאי לא תיאר לעצמו שבכך הוא יוצר שם, העומד להיות לתופעה בעיתונות הישראלית. הוא רק שם לב לכך שהחילת הקטנה, הנחבאת אל הכלים, מעריצה אותו. והוא, האלוהים של הפלוגה, הצברי-הא-הידיעה, נעתר להערצת הנערה הבודדה, ואולי גם קצת ריחם עליה.

היתה זאת הפעם הראשונה — אך לא האחרונה — שבה התקשרה חיה-סילבי ישר עם הבוס. הדבר הפך לשיטת חיה, כשהבוסים הופכים בזה אחר זה שלבים בסולם.

אולם כל זה היה חבוי עדיין בגבכי העתיד. צבי המס-פא וחיה החיילת התחתנו — והם יכלו להפוך לזוג ישראלי נורמלי ורגיל.

ואכן, קשה לדמיין אדם נורמלי יותר מצבי קשת. אך חיה-סילבי לא היתה מעולם נורמלית.

סילבי קשת: שלב ג'